

DESIRE®

Janice Maynardová
Osudová zkouška

 HARLEQUIN®

JANICE MAYNARDOVÁ

OSUDOVÁ ZKOUŠKA

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

Žijeme v nepředvídatelném světě. Nikdo z nás si ještě před nedávnem neuměl představit, čím si budeme muset projít při virové pandemii... Ani moji hrdinové nemají na růžích ustláno a musejí čelit nejedné pohromě. V příběhu Věříš na lásku? je to nepřízeň počasí a bouře. V povídce Vdova po příteli zase hrdinka musí snášet intriky a manipulaci manželovy rodiny. V romanci Osudová zkouška se hrdina dozví, že má neoperovatelný nádor na mozkou a že mu zbývá půl roku života... Ano, v takových chvílích je víc než jasné, že žádné bohatství nevyváží obyčejný, normální život. Asi to máme všichni společné, že až v okamžiku krize a ohrožení si uvědomíme, co je pro nás nejdůležitější – naši milovaní...

A i když je svět nepředvídatelný, na jedno se můžete vždycky spolehnout: na mé příběhy s dobrým koncem.

S láskou

Váš Harlequin

Janice Maynardová

OSUDOVÁ ZKOUŠKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Contract Seduction

První vydání:
Harlequin Books, 2019

Překlad:
Pavčina Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2019 by Janice Maynard
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02–516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24–25

ISBN 978-83-276-5151-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5152-5 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5153-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Tumor. Neoperovatelný. Rakovina. Jonathan Tarleton sevřel volant tak silně, že téměř dostal křeč, a hleděl skrze čelní okno, aniž by něco ve skutečnosti viděl. Doprava na okruhu kolem Charlestonu byla touto dobou slabá, ale i tak by zřejmě neměl řídit. Byl nepochybně v šoku. Dokázal však myslet jen na jediné: aby se dostal domů. Tak, jako zraněné zvíře hledá své doupe, potřeboval i on co nejdříve být na známé a bezpečné půdě. Schovat se. Smířit se s nepředstavitelným. Díky bohu, že jeho sestra se nedávno provdala za jeho nejlepšího přítele a teď s ním bydlí. Kdyby se měl teď Jonathan ve svém velkém domě na pláži setkat s Mazií, okamžitě by poznala, že je něco velice špatně. Vždycky si byli nesmírně blízcí.

Za normálních okolností by Jonathan ani Mazie nebydleli pod střechou, kde vyrůstali. Ale jejich otec byl úplně sám a den ode dne byl slabší a křehčí. Ačkoli se několik jeho přátel odstěhovalo do komunitních oblastí, které disponovaly lékařskou péčí a hlavně poskytovaly možnost společenských kontaktů s jejich vrstevníky, Gerald Tarleton lpěl na svém domu na pláži.

Jonathan zastavil v podzemní garáži a opřel se čelem o volant. Cítil se slabý, rozzlobený... a měl strach. Jak se to všechno vyřeší? Byl hlavní hnací a řídící silou dopravní společnosti jejich rodiny. A ačkoli na hlavičkových dopisních papírech stálo ještě pořád

jméno jeho otce, byl to Jonathan, na kom ležela tíha jejich impéria. Jeho bratr, dvojče, by měl být tady, aby se vším pomáhal, ale po Hartleyovi jako by se slehla zem. Poté, co nevysvětlitelně ukradl z firemních fondů milion dolarů, byl vyškrtnutý z dědictví i z jejich životů. Ta zrada se zařízla Jonathanovi hluboko do srdce. Byla to tajná rána, která užírala jeho tělo stejně jako zhoubné bujení. On a jeho otec byli jediní dva lidé, kteří věděli, co se stalo. Nechtěli zlomit Mazii srdce, nechtěli rozervat její představu, kterou si o starším bratrovi udělala.

Jonathan třesoucí se rukou vypnul motor. Klimatizace utichla a v autě se okamžitě začala tvořit vlhkost. Jonathan byl celým srdcem jihokarolínský patriot, ale sám uznával, že zdejší letní horka dokážou být skutečně brutální. Sebral si své věci a zamířil nahoru. Kvůli bezpečnosti měli Tarletonovi jak ve firmě Tarleton Shipping, tak i zde v tomto domě dokonalý kamerový systém. Toto uspořádání nejenže zabezpečovalo soukromí, když to bylo nutné nebo potřebné, ale umožňovalo Jonathanovi také dohlížet na otce. Tahle situace mu občas zasahovala do života, měl však ve městě i byt, kam příležitostně unikal. Na jedenatřicetiletého, vlastně už skoro dvaatřicetiletého, muže vedl společenský život, který by se nejlépe dal popsat jako neexistující. Občas měl schůzky, ale jen velmi málo žen se dokázalo přizpůsobit nárokům jeho života. Přepравní impérium jeho rodiny byla jeho velkým privilegiem i prokletím zároveň. Ani si nevzpomínal, kdy se naposledy s nějakou ženou sblížil fyzicky nebo jinak. Ale tu oběť podstoupil vědomě. Protože byl pyšný na to, co Tarletonovi v Charlestonu vybudovali, a byl odhodlaný zajistit, aby jejich podnikání vzkvétalo.

V obývacím pokoji se chvíli zastavil a hleděl obrovským oknem na oceán, který se leskl v červném slunci. Tento výhled ho vždycky upokojil. Až

dodneška. Teď ho rozlehlost moře v čase a prostoru znepokojovala. Lidé jsou ve vesmíru jen pouhé drobečky prachu, zrnka písku na obrovské písčité pláži nekonečného univerza. Všechna tahle stará kliše jsou pravdivá, protože když člověk pohlédne do tváře své smrtelnosti, celá perspektiva se od základů změní. Čas, ten mlhavý zdroj, který se kdysi zdál levnou komoditou, byl najednou cennější než cokoli, co kdy uložil na bankovní účet. Kolik ho ještě má? Lékař řekl šest měsíců. Možná víc. Možná méně. Jak něco takového vůbec bude schopen říct svojí sestře a otci? A co bude s firmou, s rodinným dědictvím? Mazie má svůj život, své zájmy. A jakmile Gerald a on zemřou, stane se jedinou majitelkou jejich impéria. Ale vzhledem k tomu, že nikdy neprojevila zájem stát se partnerkou v Tarleton Shipping, možná ho bude chtít prodat. A snad to tak bude i nejlepší. Bude to konec jedné éry. Ta představa ho bolela víc, než by dokázal říct. Dodneška si vůbec neuvědomil, jak moc je v rodinné firmě emocionálně angažovaný. Jeho aktivity v ní pro něj nebyly jen práce, byl to jeho odkaz, symbol postavení jeho rodiny v historii Charlestonu.

O chvíli později našel Geralda Tarletona, jak dřímá v křesle. Jonathan svého otce neprobudil. Cítil se rozjitřený a vyvedený z míry. A pekelně ho bolela hlava. Ty kruté bolesti začaly skoro už před rokem. Nejdřív nepřicházely často, ale postupem času se záchvatové epizody objevovaly častěji a častěji. Jeden doktor řekl, že je to stres. Další mluvil o migréně. Vyzkoušeli na něm snad tucet léků a všechny postupně zavrhli. Dnes mu lékař dal trochu vzorkových pilulek spolu s receptem na další. Jonathan by si nejraději hned jednu vzal, zalezl do postele a tu tepající bolest zaspal. To by ale nevyřešilo větší problémy. Vidina omámení léky byla téměř nesnesitelně lákavá; opravdu už nechtěl v tomto dni pokračovat ani minutu.

Když ale přišel do kuchyně, vzal si jen pár volně

prodejných analgetik, která spláchl sklenicí vody. Má povinnosti, které nikam nezmizí. Jediná věc, která se změnila, byla časová perspektiva. Jonathan vždycky nejlépe pracoval pod tlakem. Stačil projekt, termín, a on už ožil a vrhl se do akce. Poháněla ho představa dosažení nemožného, takže exceloval a pracoval tvrději a víc, než musel. Tahle vlastnost se mu bude v příštích měsících hodit.

Zasmušile se opřel o kuchyňský pult a v tom okamžiku učinil svoje první rozhodnutí v post-diaagnostické době. V době, která mu zbývá od tohoto okamžiku do smrti. Rozhodl se, že zatím tu novinku nikomu nepoví. Přece neexistuje důvod, aby byla jeho rodina a přátelé smutní, aby je vystavil žalu. Na to je času dost na dobu, až bude po smrti. Zrovna teď si nejvíc přál zachovat status quo. Prvním příkazem podnikání je plán. Hlavou se mu honily vágní a skoro zoufalé nápady každý další ještě absurdnější než ten předchozí. Musí přece existovat řešení. Nemůže si jen tak odejít do západu slunce a chovat se, jako by pak klidně mohla přijít potopa. Uvědomoval si, že potřebuje čas na to, aby zpracoval a přijal ten Damoklův meč, který se mu ode dnešního rána začal houpat nad hlavou. Jeho moc a peníze teď byly naprosto bezcenné měny. Z této situace si nemůže vykoupit cestu ven...

Lisette Stanhopeová vyfukala bezpečnostní kód, chvíli počkala, než se obrovské kovové brány otevřely, a pak pomalu vjela na pozemek Tarletonových. I když pracovala s Jonathanem Tarletonem už šest let, pořád musela obdivovat krásu jeho rodinného sídla. Tarletonovi žili už celé dekády na cípu malého bariérového ostrova na sever od města. Jejich patnáct akrů pozemku bylo víc než dostačujících, stál na něm hlavní dům a pár menších budov různě roztroušených okolo. Celou pozemní enklávu ohraničoval

kovový plot s velkou elektronicky ovládanou bránou. Přístup z moře nebyl možný, protože na okraji písčité pláže se do moře strmě svažovala cihlová zeď.

Pláž samotná byla veřejná, ale na Tarletonovy pozemky nikdo nemohl zabloudit ani ze zvědavosti, ani z nebezpečnějších motivů. Kvůli hurikánům a erozi bylo stále nákladnější zeď udržovat, ale současný patriarcha byl z podstaty paranoidní a podezřívavý, takže byl ochoten na bezpečnost vydávat nemalé částky.

Když Lisette uviděla pod domem zaparkované Jonathanovo auto, pokleslo jí srdce. Touhle dobou býval doma jen zřídkakdy. Doufala, že vklouzne dovnitř, pozdraví se s Geraldem, a položí Jonathanovi na stůl obálku, kterou měla v kabelce. Mohla by tu povinnost vyřídit v hlavní kanceláři, kde pracovala nejčastěji, ale její plán vyžadoval soukromí. Z rozhodnutí, že podá výpověď, měla stále stažený žaludek. Jonathan bude zuřit. Nebo bude zmatený. Možná obojí. Poté, co si přečte její krátký vzkaz, bude plným právem požadovat vysvětlení. Proto si nacvičovala doma proslov. *Nové výzvy. Víc času na cestování.* Když ta slova pronášela před zrcadlem ve své koupelně, měla pocit, že se jim dá věřit. Když si ale uvědomila, co chce udělat, a vzpomněla si na to, jak dobře se k ní Jonathan a celá jeho rodina zachovali... Ne, z toho jí dobře nebylo.

Když byla Lisette na střední, ranila její matku mrtvice. Lisette pak měla sedm let dvě zaměstnání, ale stěží dokázala ze svého platu pokrýt náklady na živobytí a na asistentky, které jí pomáhaly s nezanedbatelným množstvím náročné péče, kterou vyžadoval matčin stav. Když ji před šesti lety přijala firma Tarleton Shipping, doslova se jí změnil život. Velkorysý plat a balíček benefitů jí odlehčily v materiálních starostech a umožnily jí trávit s matkou víc kvalitního času. A když její matka minulý podzim utrpěla druhý

záchvat a zemřela, Jonathan trval na tom, aby si Lisette vzala dost času na truchlení i na to, aby dala matčiny záležitosti do pořádku. Neexistovalo mnoho korporátních šéfů, kteří by se takhle zachovali, to si Lisette uvědomovala. A teď se Jonathanovi odvděčí tím, že firmu opustí... že opustí jeho. Určitě to nečeká, ale Lisette věděla, že to je jediná možnost, kterou má. Snila o rodině, o manželovi a dětech a o normálním každodenním životě. Nemá smysl, aby snila další rok nebo dva nebo pět o svém šéfovi. To nikam nepovede. Hloupě se do Jonathana zbláznila, ale on nedal nikdy sebemenším náznakem najevo, že by její city opětoval. A tak Lisette bylo jasné, že musí začít znovu, v jiném prostředí, kde bude mít možnost poznat jiného muže a dostat to pobláznění ze sebe. Její osobní život měl tak dlouhou dobu stop stav, že skoro nevěděla, jak začít; instinkt jí však radil, že se především musí pohnout z místa.

Sevřelo se jí srdce. Nechtěla ho vidět, protože pocit viny a další chaotické emoce by ji mohly od jejího plánu nakonec odradit. Když opět pomocí kódu otevřela dveře nad schody a vkročila do domu, překvapilo ji to téměř ohlušující ticho. Možná tady Jonathan nakonec přece jen není, napadlo ji. Možná ho vyzvedl nějaký kamarád. Nebo je možná u Mazie a J.B. Novomanželé velmi rádi kdekoho hostili.

Když našla Geralda Tarletona, jak dřímá ve svém oblíbeném houpacím křesle, nijak ji to nepřekvapilo. Lisette kolem něj prošla po špičkách, protože nechtěla starého muže vzbudit. Pokud je Jonathan někde pryč, nebo aspoň nahoře, mohla by vklouznout dovnitř a zase potichoučku zmizet bez nutnosti konfrontace. Nahoře v domě byly rodinné pokoje. A vzhůru v přízemí byly dvě místnosti, které byly vybaveny stejně dobře a možná ještě lépe než hlavní kanceláře v centru. Menší z nich byla Lisettiným královstvím.

U Tarleton Shipping začínala v účtárně, ale velmi

brzy se posunula na firemním žebříčku, až se stala Jonathanovou osobní asistentkou, což byla pozice, kterou teď zastávala už tři roky. Měla na práci dělat všechno a cokoli v zájmu toho, aby Jonathanův život plynul co nejhladčeji. A byla v tom velice dobrá. Rychle zkontrolovala kanceláře – obě byly prázdné. Teď, když tady byla, byla ještě tisíckrát nervóznější. Sáhla do kabelky pro pomačkanou obálku a vytáhla ji. Dveře mezi kanceláři byly otevřené a ona se celá trásla. Včera večer zvažovala snad tučet možností. Věděla, že písemná výpověď je zbabělá. Jonathan by si zasloužil slyšet její rozhodnutí přímo. Lisette ale věděla, že toho není schopna. Bála se, že ji bude přemlouvat.

Ruce se jí potily, protože věděla, že jakmile to udělá, nebude už cesty zpět. A zrovna, když se chystala přistoupit k jeho stolu a položit obálku na nápadné místo, ozval se za ní hluboký mužský hlas: „Lisette. Co tady děláš?“

Rozrušeně se obrátila a právě včas se jí podařilo nacpat obálku s výpovědí do kapsy sukně. „Jonathane! Polekal jsi mě. Myslela jsem si, že nejsi doma.“

Trochu nechápavě se na ni usmál a naklonil hlavu. „Já tady bydlím,“ připomněl jí.

„Samozřejmě,“ odpověděla a utřela si zpocené dlaně do sukně. „Ale když jsi nepřišel do kanceláře, říkala jsem si, že se stavím sem pro případ, že bys mě potřeboval.“ Ta lež jí sklouzla ze rtů hladce jako dech. Ale Jonathan si ničeho nevšiml. Najednou si všimla, jak má bledý obličej, jak je napnutý a rozptýlený. „Jonathane? Stalo se něco?“ Nemohl přece uhádnout její úmysly... nebo ano?

Jonathan na ni jen hleděl. „Neměl jsem nejlepších den.“

„To je mi líto. Můžu ti nějak pomoci?“ Možná ji osud zachránil před špatným načasováním. Tohle nebyl muž, který by vzal její výpověď s vyrovnaným klidem.

„Nevím.“ Pronesl to slovo pomalu, skoro jako by byl omámený.

Teď jí jeho chování začalo dělat opravdové starosti. Ten Jonathan, kterého znala, byl ostrý jako břitva a rozhodný, brilantní šéf, který vedl svou obrovskou firmu železnou rukou, ale také naprosto férovým způsobem. Krátce se dotkla jeho paže, protože si nemohla pomoci. „Co se stalo? Přišli jsme o dohodu s Porterem?“

Potrásl hlavou. „Ne.“ Pak posunul na stole několik dokumentů. „Včera večer jsem ti poslal pár mailů. Co kdybys je zpracovala? Pak bych ti mohl nadiktovat pár dopisů.“ Zamrkal a položil si ruku na čelo. Jeho bledost se ještě prohloubila.

Lisette o jeho bolestech hlavy věděla. Pracovala s Jonathanem často a byla si vědoma toho, že ho trápí už několik měsíců. „Vzal sis něco?“ zeptala se ho tiše. „Vidím, že tě zase bolí hlava.“

Jeho výraz mluvil za vše. „Ano. Ale je to teprve krátce.“

„Co kdyby sis šel nahoru lehnout? Můžeš mi přeměřovat mobil sem. A kdyby se dělo něco naléhavého, přijdu pro tebe.“

Dokonce ani ta bolest, kterou Jonathan trpěl, neudělala nic s jeho charismatem. Byl pohledný a měl kolem sebe auru naprosté sebekontroly. Když ho Lisette viděla tak zranitelného, šokovalo ji to a zneklidňovalo. „Lehnu si na hodinu,“ zachrptěl. „Ne na víc. Nařídím si budík.“

Jonathan vyšel pomalu po schodech. Začínalo mu docházet, v jaké je situaci. Tohle se už nezlepší. Sice by si mohl vyžádat druhý názor, ale k čemu? Byl už u několika lékařů. A ten poslední soubor vyšetření mu konečně poskytl definitivní odpověď. Ve své velké krásné ložnici se rozhlédl, potichu zaklel a přiznal si, že potřebuje další léky. Rychle si něco vzal, protože potřeboval myslet jasně a zrovna teď měl pocit, že někdo jeho hlavu používá jako bonga.

Položil se na postel, ležel bez hnutí a čekal, až léky zaberou. Vědomí, že je dole Lisette, ho uklidňovalo. Ačkoli nespál, vědomě se uvolňoval. Věděl, že stres je zabiják – paradox toho rčení mu neunikl. To, že myslel na Lisette, ho zároveň uklidňovalo i vzrušovalo. Byla už dlouho součástí jeho života, dokonce jeho osobního života, ovšem velmi přísný morální kód mu znemožnil, aby se nechal řídit přitažlivostí, kterou k ní cítil. Byli kolegové. Nic víc. Občas toho zalitoval, ale teď by měl být rád. Bude potřebovat, aby měl na své straně někoho, kdo bude schopen být ohledně jeho budoucnosti objektivní. Lisette měla uklidňující osobnost. Její kompetence a schopnost zvládnout jakoukoli krizovou situaci, byly právě tím, co jej na ní zaujalo hned na začátku. Neměl problém svěřovat jí i velmi tajné detaily smluv a finanční tajemství své firmy. Muži, někteří muži, by ji mohli přehlédnout. Měla hnědé vlasy a tiché vystupování. Tvary měla nepochybně ženské, ale nijak na ně neupozorňovala. Nejvíce sexy částí její osobnosti byl mozek. Představovala pro něj neustálou výzvu, udržovala ho v ostražitosti. Pravda byla taková, že byla úplně stejně schopná jako on, i když si dávala pozor, aby nikdy nepřekročila hranice svých kompetencí. I kdyby to ale udělala, Jonathanovi by to nevadilo. Věděl, že by mohla velmi snadno získat v jakékoli zdejší i zahraniční firmě velmi dobrou pozici. Z toho důvodu jí pravidelně zvyšoval plat, aby jí ukázal, jak moc si jejího přínosu cení. Kromě toho jí také poskytoval větší a větší zodpovědnost, protože svou loajalitu k Tarleton Shipping prokázala už nesčetněkrát.

Svaly se mu postupně začaly uvolňovat. Bolest hlavy ustoupila; cítil teď tupou jehlu za čelem místo mučivého tepání. Když začal být zase trochu víc sám sebou, něco ho napadlo. Co kdyby zkusil vyjednat s Lisette, aby ho během příštích několika měsíců zastupovala, když nebude schopen práce? Nikdy

nevěděl, jestli bude další den ve formě, netušil, jak se bude cítit. Pokud dá Lisette volnost, aby přijímala jednodušší rozhodnutí, hodně by mu to ulevilo. A co jestli to může být třeba právě ona, kdo zachrání Tarleton Shipping pro další generace? Vládla vysokou inteligencí a jeho lidé zase měli praktické schopnosti. Jonathan také věděl, že Lisette hluboce na její práci záleží. Pokud by to vyšlo, mohl by oznámení rodině ještě trochu odsunout. Cítil se jako paralyzovaný, když si představil, že ublíží všem těm lidem, které miluje. Jak jim to může jen tak říct? Jeho otce by taková zpráva mohla zabít. A Mazie a J.B. mají problémy s otěhotněním, takže další smutek a žal rozhodně nepotřebují. Lékař mu řekl, že má před sebou možná víc než šest měsíců. Když se bude správně stravovat a hodně odpočívat, mohla by se doba jeho dožití prodloužit klidně... na rok? Jonathan byl odhodlaný bojovat, ale okolnosti zcela jistě nebyly na jeho straně. Jestliže je jeho rakovina neléčitelná, pak může doufat maximálně v to, že zabezpečí své dědictví a firmu pro budoucnost. Čím víc nad několika příštími měsíci přemítal, tím víc byl přesvědčený o tom, že Lisette by mohla být klíčem.

Nakonec se postavil a prohrábl si vlasy rukou. V koupelně si nastříkal vodu na obličej a chvíli hleděl na svůj odraz v zrcadle. Během života dostal pěkných pár ran, tahle byla ale ze všech nejhorší. Zasmušile zvažoval výhody a nevýhody toho, kdyby Lisette zaskvětil do svého tajemství. Nevydržel by, kdyby ho litovala nebo utěšovala. Musel by stanovit pravidla. A ona by si musela být naprosto vědoma toho, že její nová role je dobrovolná. Pokud odmítne, zvládne to sám.

Dolů se Jonathan vrátil téměř po dvou hodinách. Obě kanceláře byly prázdné a Lisette našel usazenou na pohovce, kde si povídala s jeho otcem. Vždycky našla způsob, aby se cítil výjimečný. Gerald Tarleton

se stal otcem velmi pozdě, a proto teď Jonathan čelí ve svých pouhých jedenatřiceti letech tomu, že má převzít mamutí korporaci.

Jonathan vstoupil do místnosti a podíval se na ně. Lisette se tvářila klidně. Jeho otec se ho snažil vyplísnit: „Ty si dáváš šlofíka uprostřed dne, synku? To je moje práce.“

Jonathan pohladil otce po vlasech a spustil se na opěrku křesla. „Hrozně mě bolela hlava. Ale už se cítím líp.“

„Vážně?“ zeptala se Lisette a tvářila se ustaraně.

Přikývl. „Vážně.“ Chvíli se všichni bavili o tom, jaké je v poslední době hrozné vedro, a pak Jonathan vstal. „Musíš nás omluvit, tati. Lisette a já se musíme postarat o pár věcí, než odjede domů.“

„Samozřejmě. Stejně se musím ujistit, že hospodyně má připravené jídlo. Chlapci přijdou v šest na partičku pokeru.“

Všichni ti *chlapci* byli v Geraldově věku. Jonathan byl moc rád, že jeho otec udržuje společenské kontakty a zachovává si zájmy. Mazie i Jonathan ho přemlouvali, aby i on sám víc chodil ven. Během zimy měl mírnou depresi, ale teď se viditelně zlepšoval.

Lisette šla za Jonathanem zpět do kanceláře. „Zatím jsem se postarala o všechno, co jsi mi poslal. Potřebuješ ode mě dnes ještě něco? Pokud ne, uvidíme se ráno ve městě.“

Jonathan na ni chvíli hleděl a dovolil si dívat se na ni jako muž. Lisette měla všechno, co se mu na ženách líbilo, a ještě daleko víc. Byla krásná, inteligentní, měla smysl pro humor. A byla sexy tak jemně, že by si toho leckterý muž ani nevšiml. A tak se na okamžik zamyslel a upletl ten plán, aby zachránil rodinné podnikání. Nebo snad jeho činy pohání libido?

To brzy zjistí...